

Χρυσάνθος Λ.: Με την Χρυσή Αυγή δεν μπορώ να συζητήσω πολιτικά...(?)

Οι New York Times έγραψαν ότι το έγκλημα στο Κερατσίνι ήταν «το πιο σοβαρό κρούσμα βίας» από τη Χρυσή Αυγή μετά την είσοδο της στη Κοινοβούλιο. **Πράγματι, αλλά η επιλογή της χρονικής στιγμής ήταν τυχαία;**

Κατ' αρχάς τα γεγονότα δείχνουν ότι ο δολοφόνος δεν ήταν κάποιος ακροδεξιός που έδρασε αυτόβουλα και παρορμητικά, αλλά γνωστός Χρυσανγίτης που εκτέλεσε τον αριστερό αντιφασίστα **βάσει σχεδίου** και μάλιστα με τέτοια ψυχρότητα και ακρίβεια, που παρέπεμπαν σε πλούσια «επαγγελματική προϋπηρεσία».

Ακόμη και αν δεν αποδειχθεί άμεση πολιτική καθοδήγηση στη δολοφονία ή αυτή συγκαλυφθεί, όπως και στην περίπτωση της Μαρφίν, και η ευθύνη περιοριστεί στο επίπεδο μιας συμμορίας, πάλι η πολιτική σοβαρότητα του κρούσματος παραμένει. Διότι φαίνεται ότι **η ΧΑ συμμετέχει σε ένα σχέδιο αιματηρής πόλωσης της προεκλογικής περιόδου, που αναμένεται άμεσα να εκβιάσουν οι νέες υποχωρήσεις στην τρόικα.**

Το ερώτημα είναι εάν αυτή η εμπρηστική κίνηση της ΧΑ αφορά επιλογή της ηγεσίας της, γιατί έτσι θεωρεί ότι συντηρεί και αυξάνει την επιρροή της, ή εάν αφορά ένα γενικότερο σχέδιο της σκληρής δεξιάς **με ορίζοντα μετεκλογικών ανακατατάξεων και συμμαχιών στον ευρύτερο χώρο της δεξιάς παράταξης.**

Οι εμφυλιοπολεμικές ρητορικές και πρακτικές των τελευταίων ημερών σε όλη τη χώρα με αποκορύφωμα το έγκλημα στο Κερατσίνι στην ουσία ακυρώνουν την θεωρία των δύο άκρων, που μέχρι τώρα χρησιμοποιούσε η συγκυβέρνηση κατά της Αριστεράς, **διότι πλέον αυτή λειτουργεί σαν το άλλοθι της ΧΑ, δίνοντας δημοκρατική επίφαση στην εγκληματική της δράση.**

Κάποιοι απλά ανιστόρητοι και απερίσκεπτοι ή αντίθετα πολύ μεθοδικοί και αποφασισμένοι προσπαθούν να ξαναβάλουν την χώρα στη σκουριασμένη μηχανή του εμφυλιοπολεμικού χρόνου. **Γιατί έτσι νομίζουν ότι θα ανανεώσουν την παραμονή τους στην εξουσία,** αδιαφορώντας βέβαια για το χάος και τη δυστυχία που θα προσθέσουν στην ήδη πολύπαθη κοινωνία μας.

Αλλά ό, τι συμβαίνει σήμερα στην χώρα δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο στην πολιτική ιστορία των κρατών. Αυτές τις κρίσιμες στιγμές είναι εξαιρετικά χρήσιμο να αντιπαραβάλλουμε στις ανιστόρητες και απολίτικες θεωρήσεις, έγκριτες επιστημονικές έρευνες στις οποίες έχουν μελετηθεί αντίστοιχες ιστορικές περιόδους. Επιλέγω την «Ανατομία του Φασισμού» του **Ρόμπερτ Πάξτον**, μια πολύ γνωστή μελέτη για τον φασισμό και τον ναζισμό.

Τα αποσπάσματα που ακολουθούν αναφέρονται στην άνοδο του φασισμού στη Δημοκρατία της Βαϊμάρης και τα αφήνω ασχολίαστα γιατί ακριβώς είναι τόσο εύγλωττα, που δεν χρειάζονται τίποτε περισσότερο για να αντλήσουμε τη σημασία τους **για αυτά που συμβαίνουν ή μέλλουν να συμβούν στη χώρα μας - αν βέβαια παραμείνουμε αδρανείς:**

«Εκείνο που είχαν να προσφέρουν οι φασίστες ήταν πιο σημαντικό από τα μειονεκτήματα που θα προέκυπταν αν άφηναν αυτά τα καθάρματα να καταλάβουν με τη βία μέρος του πολιτικού χώρου που ανήκε στην Αριστερά.

[...]

Υπήρξαν διάφορα είδη συνεργασίας των συντηρητικών για την άνοδο των φασιστών στην εξουσία. Κατ' αρχάς, υπήρξε συνεργία στη φασιστική βία κατά της Αριστεράς.

[...]

Ωστόσο λαμβάνοντας υπόψη τις εναλλακτικές λύσεις - την Αριστερά στην εξουσία ή μια στρατιωτική δικτατορία όπου πιθανότατα θα εξοστράκιζαν και τους κοινοβουλευτικούς συντηρητικούς και τους φασίστες - και οι δύο πλευρές ήταν πρόθυμες να προσαρμοστούν αναλόγως και να μετριάσουν τις φιλοδοξίες τους.

[...]

Η περίοδος κατά την οποία ένας αρχηγός φασιστικού κόμματος διαπραγματεύεται με τους ηγέτες συντηρητικών κομμάτων την είσοδό του στους κύκλους της εξουσίας είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη. Ενώ ο φασίστας κάνει μυστικές συμφωνίες με την πολιτική ελίτ, οι στρατευμένοι οπαδοί του περιμένουν με ανυπομονησία, κατηγορώντάς τον για προδοσία.

[...]

Σε μια κατάσταση όπου επικρατούν συνταγματικά αδιέξοδα και η επικείμενη απειλή εξεγέρσεων, ένα πετυχημένο φασιστικό κίνημα προσφέρει πολύτιμη βοήθεια στις κλονισμένες ελίτ. Οι φασίστες μπορούσαν να προσφέρουν τους πολυάριθμους οπαδούς, κάτι που θα επέτρεπε στους συντηρητικούς να επιτύχουν κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες ικανές να λάβουν δύσκολες αποφάσεις χωρίς να χρειάζονται τη συνεργασία απαράδεκτων αριστερών συμμάχων.

[...]

Οι φασίστες ήταν σε θέση να προσφέρουν κάτι περισσότερο από αριθμούς. Πρόβαλαν νέα φρέσκα πρόσωπα σ' ένα κοινό κουρασμένο από το γερασμένο κράτος που δεν κατάφερε να βάλει τα πράγματα στη θέση τους.

[...]

Δεν θα μπορούσαν να κυβερνήσουν χωρίς το καλλιεργημένο και έμπειρο *savoir faire* που διέθεταν οι ηγέτες των συντηρητικών κομμάτων. Εν ολίγοις οι φασίστες πρόσφεραν μια νέα συνταγή διακυβέρνησης, χωρίς όμως να μοιράζονται την εξουσία με την Αριστερά και δίχως να προβάλλουν οποιουδήποτε είδους απειλή για τα κοινωνικά και οικονομικά προνόμια και την πολιτική κυριαρχία των συντηρητικών. Οι συντηρητικοί, από τη μεριά τους, κρατούσαν τα κλειδιά για τις πύλες της εξουσίας.»

Δ. Τρικεριώτης([Follow on Twitter](#))